

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 194. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387888208/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

men indtagende Skabning; og hendes Ansigt ejede endnu meget af det der nogle Aar tilbage maaske have gjort hende til en udmærket Skjønhed. Hendes Tale var, som det kan formodes, aandsfuld og live- lig; og uden Tilbageholdenhed indlod hun sig i en højst roesom Sam- tale om de skønne Kunster og deres Skatte i *la bella Italia*. Den trak sig temmelig langt ud; og jeg fandt, at det var paatide at afbryde. Jeg hav- de allerede rejst mig, for at tage Afsked, da Tjeneren meldte Captai- nen, og denne blev indladt. Han bar, til min Forundring, hollandsk Soofficiers Uniform, og en russisk Orden paa Brystet.

Langt højere steg min Forundring, da han blev staaende stiv som en Ordonnans tæt inden for Døren, eller paa selve Tærskelen, med et Ansigt, hvori noget højst sælsomt afspejlede sig, hvilket og uvil- kaarligt førte mine Øjne fra ham til Gjenstanden. Der stod Comtes- sen – et lignende Spejl – men hendes Forbauselse syntes blandet med Glædesglimt; ogsaa kom hun først tilords: »hvis jeg ikke fejler« – stammede hun svagt og med arbejdende Bryst – »har jeg engang til- form« – med et dybt Buk udførte og bekræftede han Spørgsmaalet. »Det er mange Aar siden« vedblev hun, og hendes Øjne sank til jor- den. »Elleve« svarede han, og saac ligeledes ned for sig. En Stund taug nu begge. Da trængte Taarer sig frem under hendes Øjenlaage; hun saac atter ivejret, lagde den ene Haand under Barmen – udstrakte den anden, og kastede et forvirret, uroligt Blik til mig – Jeg følte strax, at tredje Mand her var tilovers. Med et taust Buk drog jeg mig tilbage, og listede mig bag om Captainen ud af Værelset.

Jeg ilede at opsøge Conrectoren, for at meddele ham den ikke mere tvivlsomme Opløsning af hui Hemmelighed, i hvilken jeg om Natten var bleven Medvider. Jeg foer – ubegribelig for alle dem, jeg mødte – fra Stue til Stue, Trappe op og Trappe ned. Omsider fandt jeg ham i vort fælles Soveværelse. Næsten aandeløs udstødte jeg: »han har hende – hun er her – det er hende – kan ikke være andet –« »hvem dog?« *humanissime!* sagde han forundret. »Hvem anden –« svarte jeg – »end hende i Livorno – hende De veed –« jeg havde glemt Navnet. »Hjælp mig Gud!« sukkede han med foldede Hænder; »Kjereste Hr. Collega, hvorledes er det fat? *insanis aut versus facis?*«* »Aa nej, nej!« raabte jeg; »det er som jeg siger Dem, kom! kom! –« jeg greb hans Haand – »De skal selv see – det er hende – Comtesse –«

* Er Du gal, eller gør du Vers.

Jeg drog ham med mig ind i Salen; men her holdt han mig tilbage, standsede, og sagde: »Bie Kjære! jeg maae summe mig lidt – hende – i Livorno – han i Nat fortalte om – hørte De det?» »Noget af det« svarte jeg; »jeg vaagnede hændelsesviis mod Enden af Historien.« »Men hvad siger De?» udtraabte han, og slog Armene over hinanden, idet han med store Øjne stirrede paa mig »denne franske Pige – hm! Rousseau – Rousseau – eller hvad det var hun hedde – og Comtessen? –« »– er een og samme Person« forsikkrede jeg. »Nu skal De see – hun gjør ham sikkerlig Afbigt for hendes ugrundede Mistanke – kom! – Endnu vilde han ikke afsted; Tvivlen fik atter Overhaand; han satte Næverne i Siden, og saae paa mig med et Smil, der omtrent skulde sige saa meget som: »Det er et eller andet Skjælsmerie, du har for.« – I dette Øjeblik hørte vi Comtessen sige: »naar De ret vil betragte min gode Alice, vil De selv let opdage den store Liighed i Deres Ansigtstræk, som gav Bagtaalsen Vægt. Jeg var allerede to Dagsrejsen fra Livorno, da hun bragte mig ud af Vildfarelsen; og da jeg ankom der igjen, var De borte.« »*Per deum optimum maximum!*«* raabte Conrectoren, »*ita se habet res.*« Og dermed sprang han foran mig ind til de Lykkelige.

Nu først blev jeg mig det søde Haab om Alices Besiddelse fuldkommen bevidst; og med bankende Hjerter gik ogsaa jeg derind. –

Forsoningen mellem de Gjenfundne var fuldbragt. Alle tre stode Haand i Haand; og en Glæde som vi tænke os de Saliges, straalende i deres Aasyn. »Broder!« raabte Captainen, og faldt med frembristende Taarer om Broderens Hals.

Jeg nærmede mig til Alice. Hun rødmede i yndig Forvirring. Først end jeg nu anden Gang bejlede, læste jeg hendes Svar; og dette hævede mit Mod. »Edle Alice!« sagde jeg »er Hindringen nu bortrøddet? og tør jeg haabe?» Med et engleligt Smil svarede hun: »der ere mine Forældre!« – Begge havde hørt mit Andrag; og Comtessen tog Ordet, tilligemed Alices Haand: »hun elsker Dem, Hr. Rector, og hun er Dem værd. Allerede for to Dage siden mærkede jeg noget; men seer nu først hvad det betydede → hun lagde hendes Haand i min ← tag hende! og elsk hende som hun fortjener.«

Gud veed, hvor Tiden blev af; men det var Middag, inden Kammeraadens og alle de øvrige erfarede, hvad der imidlertid var fore-

* Ved den store og gode Gud! – det forholdet sig saa.